

Thư Tòa Soạn

Trích, “...Với thơ hậu hiện đại Mỹ, ký hiệu ngôn ngữ và hủy cấu trúc đập vỡ lâu đài thơ (và văn học) hiện đại ra từng mảnh vụn. Lý thuyết nuốt chửng tất cả: thơ chìm ngập trong phân tích và ngữ nghĩa, chữ với chữ. Hoặc là thơ chủ đề với tự truyện cá nhân, tình dục, tâm lý sâu thẳm, chỉ đưa tới sự bất an và căng thẳng cho người đọc. Sau một thế kỷ, thơ tự do Mỹ đi vào ngõ cụt, vì không có người đọc, những nhà phê bình và nhà thơ đặt ra câu hỏi, liệu thơ có ích gì? Nhà thơ W. H. Auden, “Thơ không làm điều gì xảy ra.” vì thơ là những niềm vui (hay điều gì đó), chỉ xảy ra trong tâm trí. Nhà vật lý và toán học Ái Nhĩ Lan, Sir William Rowan Hamilton (1805 –1865) khám phá ra hệ thống con số bộ tứ (quaternion), mở rộng tới những con số phức tạp, cho rằng: “Bộ tứ được sinh ra từ bộ tứ mẹ: hình học, số học, siêu hình học và thơ.” [Quaternion là khái niệm toán học để định vị trí, thay vì dùng 3 tọa độ (định nghĩa bởi Leonhard Euler để định hướng một đối tượng trong không gian Euclide ba chiều), thì người ta dùng một vector và một góc quay quanh chính vector đó.] Như vậy, thơ là một phần quan yếu trong đời sống văn minh nhân loại, cần thiết để cân bằng với những tiến bộ khoa học. Chẳng thế mà những quốc gia có nhiều phát minh về công nghệ tiên tiến như Anh Mỹ, cũng đồng thời phát triển mạnh về thơ. Trong khoa học, người ta nói điều gì mà chưa ai biết, qua chữ. Nhưng trong thơ người ta nói điều gì mọi người đều biết, nhưng chưa ai hiểu thấu. Nhiều nhà thơ quan tâm tới sự thực (truth) trong thơ, vì những gì chúng ta thấy tận mắt, không chứa đựng sự thật. Theo Nietzsche, sự thực hay thực tại, tất cả đều là viễn cảnh bề ngoài, nguồn gốc nằm ở bên trong chúng ta. Ông đưa ra hình ảnh, thế giới được tạo thành

từ những mảnh vỡ, cái này hoàn toàn khác cái kia. Như mỗi chiếc lá khác với tất cả chiếc lá khác, nhưng khái niệm “lá” thì chiếc nào cũng giống nhau. Khái niệm “lá” là thực tại giả mạo của những chiếc lá. Thực tại mỗi chiếc lá nằm bên trong chính nó. Mark Sharlow, triết gia và nhà khoa học, giải thích rõ hơn, “khi chúng ta bắt gặp một cây táo nở hoa vào mùa Xuân, cây táo cụ thể là một sự kiện khách quan (objective fact). Nhưng khi chúng ta nhìn ngắm lá và hoa, nghe tiếng gió xào xạc trong cành cây, cảm xúc và ý tưởng hiện ra trong tâm trí – tất cả những thứ đó, là sự kiện chủ quan (subjective fact). Sự kiện chủ quan là kinh nghiệm ý thức về một sự việc, một biến cố của một người quan sát đặc biệt, trong một khoảnh khắc đặc biệt. Ấn tượng khơi gợi khi nhìn ngắm cây táo nở hoa, qua sự kiện chủ quan, cũng được gọi là sự kiện khách quan. Sự kiện chủ quan trở thành khách quan, có nghĩa là sự kiện chủ quan cũng thuộc về thế giới hiện thực.” Thơ giúp tâm trí nắm bắt bản chất đích thực của sự vật, và kinh nghiệm thơ giúp chúng ta tiếp xúc sâu xa với thực tại.

[Một gợi ý, trước kia, trường phái Ấn tượng, mở đầu hội họa hiện đại, thay cách vẽ ba chiều của hiện thực, bằng cách vẽ trên mặt phẳng hai chiều (dài và rộng), nhưng bây giờ, trong thời đại internet, cùng một lúc, chúng ta sống cả trong thế giới phẳng, và thế giới ba chiều của thực tại. Những khái niệm về truyền thống, hiện đại và hậu hiện đại, áng chừng đã đi vào quá khứ, và thơ tự nó đang định nghĩa lại, không ai có thể tiên đoán. Khi internet, website, blogs cá nhân, mạng xã hội như facebook, twitter ... xuất hiện và thông dụng, số nhà thơ tăng lên theo cấp số nhân, điều này có ý nghĩa gì? Vai trò của nhà thơ và người đọc luân phiên nhau thay đổi, khi là nhà thơ, khi là người đọc, và một yếu tố mới

xuất hiện, có tác dụng định giá thơ: những người đọc không phải là nhà thơ. Tính đa dạng được chấp nhận, không có sự phân biệt giữa thiếu số và đa số, nghiệp dư và chuyên nghiệp, trong luồng và ngoài luồng, và mỗi dòng thơ đều có giá trị riêng. Bởi lẽ, chính chúng ta cũng vừa ảo vừa thực, trong một thế giới mà, mọi thứ vẫn y nguyên như cũ.]

Có thể giải thích thêm, toán học thuộc về nhận thức (cognition), còn thơ thuộc khu vực cảm giác (sensorium) trong não bộ. Theo nhà thơ Meena Alexander, thơ ràng buộc với ký ức, lấy năng lượng từ cảm xúc mạnh qua giác quan, nó cũng ràng buộc với nơi chốn, xác định vị trí chính mình, đánh dấu trong mối quan hệ với những người khác; nó ở nơi chúng ta tồn tại. Nhà thơ Lãng mạn Anh, Percy Shelley (1792 –1822), trong cuốn A Defence of Poetry (1821), cho rằng, “Thơ tạo ra sự hiện hữu bên trong sự hiện hữu của chúng ta. Nó làm cho chúng ta là cư dân của một thế giới khác với thế giới quen thuộc hỗn loạn chúng ta đang sống. Nó tái tạo vũ trụ phổ biến trong đó chúng ta là những phần và những người cảm nhận, nó thanh lọc những bộ phim quen thuộc khỏi tầm mắt bên trong, che lấp sự hiện hữu kỳ diệu của chúng ta.” Cái thế giới trái ngược, sự hiện hữu bên trong sự hiện hữu, thơ gợi lên là gì? Chắc chắn có một sự thật tuyệt vời nào đó được chôn dấu ở đây, một sự hiện hữu gây ngất làm chúng ta cảm giác rằng sự hợp lý đơn thuần không thể làm cho cuộc đời có ý nghĩa.”

Đài Sứ

THƯ GỬI MÙA XUÂN

gửi thư vào mùa xuân
với tuyết tràn lấp bên
ngoài chỉ vì mùa xuân
chỉ vì cái tự nhiên
nhớ nhớ những cái xa
xăm nhớ những điều cũ
kỹ cũ kỹ nhưng lại
thật quý cuộc sống cứ
kéo đi xa đi thật

xa cho đến khi nhìn
lại giật mình thì đã
thật xa nhưng làm sao
hơn cuộc sống vốn dĩ
như thế cuộc sống khôn
đốn và phũ phàng chẳng
thể khác gửi thư vào
mùa xuân với nguyên
đán hờ hững với mưa
lay mưa nguyên đán lời
chúc phúc đã già nua
sự già nua của một
kiếp người như một chấp
nhận chấp nhận để xoá
đi hay chấp nhận để
mụ mị gửi thư vào
mùa xuân với tất cả
vuông tròn vuông của trời
và tròn của đất vuông
của bánh và tròn những
thân quen vẫn không đủ
gửi thư vào chiều xuân
nắng chiều nay thật nhạt
gió chiều nay lạnh căm
tuyết chiều nay xa bay
nhạt căm bay vào thư
gửi mùa xuân

Hoàng Huy Hùng BẢN NĂNG

(Cơ hội ngàn lần có một: Cơ hội
là đây: Súúúútttttt!) Bạn sẽ là ai bạn
sẽ trở thành nếu bạn ở một căn

phòng: Đó là một căn phòng ... Là phòng
gì? Phòng chờ – phòng chờ: nơi thấp lửa –
ngọn lửa thôi thúc: Bước ra ánh sáng

một cú rướn mình lao vút vượt lên
ngược dòng của một bài thơ nó cần
được nổ tung chói sáng chói sáng bởi

bản năng ham muốn thúc giục lần lượt
chúng lần lượt bước ra từ phòng chờ.

Hường Thanh
HLE HGROACH *

đi chặn đàn bò ngày
ngày chặn chúng ngày ngày
nhìn trông dấu chân kia
kia những vết giẫm lên

giẫm lên màu xanh nào
đó thấy đau không đau
không giẫm lên từ những
chú bò đi chặn qua

ngày qua ngày đau không
ai thấy được họ trở
thành nỗi đau khi nào
để tìm ra đường đơn

độc nữa giữa đường hãy
đi theo và chặn dất
những chú bò giẫm cỏ
ngày ngày chặn chúng để

biết mùi loài cỏ để
tìm ra làm dịu những
gì chúng ta đang quên.

*Hle hgroach: ngôn ngữ giarai-êđê nghĩa là cỏ muối, một loại gia vị – thực phẩm đặc sản ở vùng miền Tây Nguyên, để tìm ra cỏ này là phải đi theo dấu chân đàn bò trên đường rừng, cánh đồng để nhận biết mùi hương.

Nguyễn Văn Vũ
THƠ GÌ THƠ GÌ TÔI

thơ gì thơ gì tôi thộn mặt
như con đười ươi thiếu bạn trong
vườn bách thú cái cằm chảy dài
cái mũi chảy dài và cái tai

thì như tai sim tai mua chảy
dài cũng vô ích cũng là tương
ngần ngày thôi thơ gì thơ gì
tôi chuyện lòng sườn mướt câu vắn

yêu thương mọc rễ bên bên đình
cây cỏ thụ trắng lên lúa vàng
rợn cả tóc thề tóc bối thơm
cả mối tình ngắn ngủi thơ gì

thơ gì tôi giấu kỹ chữ nghĩa
trong lá bùa bí hiểm lồng ngực
riêng cất giấu trái tim riêng đừng
hòng gõ cửa gọi tôi thơ gì

thơ gì tôi lắt leo ánh sáng
đội vào đầu cũng không tới không
ra khỏi công thiên lá bồ đề
rơi sạch trụi còn lại chiếc cành

non tội nghiệp chơ vơ cuối mùa
chạy thơ gì thơ gì tôi mở
cánh cửa ra và gặp ngày đang
lên em vừa tới xin cho tôi

được nói lời yêu thương lời uất
nghẹn lời ước mơ bằng giọng nói
dưới làng dưới quê về cuộc đời
có em đang yêu đang khát khao

về trái đất đang quay đang tan
chảy đang rạn nứt đang ca hát
đang khóc đang lăn lóc vào vòng
hồn mang thơ gì thơ gì tôi

có cái gì mới đây thơ gì
thơ gì tôi

Trong bài “thơ gì thơ gì tôi” có cụm từ “tai sim tai mua” là cụm từ mang hình ảnh thật đồng thời có chứa một ẩn ý. Sim và mua có hoa màu tím ai cũng biết. Sim và mua cũng có trái thì có lẽ nhiều người chưa thấy. Trên đầu chỏm của trái sim trái mua có một cái đài tai nhỏ và dẹt... cho nên khi nhìn tai của loài khi... rất dễ liên tưởng đến tai sim tai mua là thế. Thêm một ý nữa (vui), tương số cho rằng tương tai nhỏ là tương đoán thọ cho nên mới có cụm từ “tương ngắn ngày”... và cũng ẩn chứa “nỗi niềm” của cái thời “thơ thân”, cái thời “chảy dài cũng vô ích cũng là tương ngắn ngày thôi”...

Lê Hung Tiến
THỜI VỤ

bỏ vào khoảng trống cho mây
vụ mùa thơ mây may hạt ít ỏi
phù sa trên cánh đồng triển
hạn nên ai đó cày xới lên sâu

thăm làm con chuồn chuồn đôi
những vàng thơ. Khi đường bay lấm tẩm
vào sợi mưa ký ức bốc
hơi về đỉnh núi thì ai đó cũ

cái hồn nhiên và cái riêng
tư. Và những cái gọi trong thao thác
làm hư hao từng mớ cơ
thể rồi trái tim dong ruổi cũng làm

đu ru phiền. Bỏ vào khoảng
trống tháng ngày qua lòng chông đời vai
cày nên vụ mùa thơ gầy
guộc giông. Ném mồ hôi từ sóng mắt

cho chiều vật vã cho hồn
chữ cày cày vụ mùa thơ chồi lên
tư lự rồi bỏ vào khoảng
trống bỏ vào khoảng rỗng khoảng không...

Trần Phục Khắc
LẶNG LẼ

con đường đẹp quá
đúng với giấc mơ
nhưng con đường rồi
phải hết mà giấc
mơ có cánh nên
giấc mơ còn nên
giấc mơ bay một
mình một mình lặng
lẽ lặng lẽ có
thấy ai đang ngóng
cổ nhìn không chắc
là không có muốn
ghé lại đây không
chắc là không giấc
mơ đâu biết nghe
đâu biết nhìn giấc

mơ buồn quá thật
là buồn mà chẳng
thể là của riêng
ai giấc mơ có
cánh thật là nhẹ
mà chẳng để bay
đến được nơi đâu
thôi thì cứ bay
một mình lặng lẽ
cho đến khi đuối
sức đuối sức đuối
sức may ra lại
rơi xuống một con
đường mà lại là
một con đường đẹp
đúng với giấc mơ
một mình lặng lẽ

Biển Bắc
BẮT CHỢT

Chiều qua ý niệm về
cái chết bắt chợt tạt
ngang qua sống mũi nàng
đang hít thở làm cho
nàng nín thở bởi tuy

Đã có hẹn sẽ một
lần ý niệm về cái
chết và cái chết bặt
ngang cuộc sống nhưng
không cụ thể về thời

Điểm nên đã làm cho
nàng sững sốt rồi hoảng
hốt khi chúng trong một
chiều qua đây trần lộn
trần sự thật ướp xác

Trong không gian đứng thờ
đốc chí theo đuổi hạnh
phúc trong những áp ú
quá khứ cùng hy vọng
tương lai mà nàng cho

Rằng là sự sống nên
nàng luôn tránh mặt cái
chết và ý niệm về
cái chết cho đến khoảnh
khắc này bất chợt nàng

Thấy ra chúng rất đáng
trân trọng và tôn trọng
vì chúng là lẽ cho
nàng sống thật sống ở
đây và ngay bây giờ ...

(đầu 6, không 12)

Hồ Đăng Thanh Ngọc
VẮNG

vắng như tờ giấy chưa kịp viết
lên hàng chữ vắng như nỗi buồn
chưa kịp rơi ra nước mắt vắng
như nỗi đợi chờ ngu quên bên

đò hiu hắt vắng như mùa thu
không lá rơi vắng em vắng hàng
chữ vắng nỗi buồn vắng nỗi chờ
đợi vắng niềm vui vắng âm thanh

tiếng em vậy tôi còn ngồi chi
nữa trong mùa xuân này khi đã
vắng cả những câu chuyện xưa cũ
vắng cả những mơ ước xưa cũ

vắng cả tiếng nói cười của em
xưa vắng những dấu giày của tôi
về trên lối dẫn vào nhà em
vắng cả nỗi niềm mong ước ồ

li rượu này vắng cả cơn say
thôi hãy về đi mùa xuân đã
qua những cánh én đã vắng dần
trên bầu trời hãy về đi con

đường này đã vắng bóng em vắng
em vắng âm thanh có tiếng em
vắng như không em vắng không em
vắng không em

Huế 2.2016

Tunisia
TRỐNG VẮNG

“tôi đi không thấy phố
thấy nhà ...” * chà chà chà
chà đó là Trần Dần
Trần Dần mọi chuyện đã

qua đã qua không cần
nhắc tới làm gì bây
giờ là mấy giờ nhắc
tới cũng vậy thôi hừm

hừm hừm hừm cánh cửa
đã khép đã khép có
gì rớt ra từ tâm
trí trống vắng trống vắng

đó mà mọi ý nghĩa
âm thanh lời nói đều
đã bước ra khỏi cánh
cửa tâm trí hừm hà

hừm hà chà chà trống
vắng trống vắng chiếm giữ
tâm trí chiếm giữ bất
hợp pháp tôi là trống

vắng trống vắng hừm hừm
hà hà ạp ạp cạp
cạp ... cạp ...

* *Thơ Trần Dần*

Xuân Thủy
SÓNG

Trong tâm hồn kia say
khuớt những khát khao để
rồi quy xuống một bờ
đá hóa thành con sóng
vô tri không biết cát
đá là thế nào nữa ...

11/02/2013|

TÂM –/ CẢM – THỨC THƠ TÂN HÌNH THỨC VIỆT

Biển Bắc

(Tiếp theo và hết)

Phản Hồi và Lập/Lặp Lại

Quá trình tiến hóa của con người ở thời đại này đã đạt đến đỉnh hoa gần như tốt cùng. Hầu hết mọi vấn đề đã được soi-rọi, suy-tính kỹ lưỡng từ mọi mặt và mọi thứ cũng đã được phát minh đến mức xuất sắc. Sự thăng hoa tốt đỉnh này phải chăng là kết quả của quá trình học tập/hỏi không ngừng của con người (!?). Có thể nói là quá trình tiến hóa của con người đồng nghĩa với quá trình học tập/hỏi của con người. Thơ Tân Hình Thức Việt nêu cao, khuyến khích cùng hỗ trợ cho tinh thần học tập/hỏi được xây dựng trên sự tôn trọng lẫn nhau.

Theo nhà tâm-lý-giáo-dục người Mỹ, David Kolb, con người học tập/hỏi theo 4 phong cách:

1. Học bằng cách thực hành hoặc trải nghiệm (người thực hiện);
2. Học bằng cách quan sát và suy ngẫm (người mơ mộng);
3. Học bằng cách phân tích và suy tính (người suy nghĩ);
4. Học qua những thí nghiệm một cách chủ động/tích cực (người quyết định).

Bởi mỗi người đều là một cá thể duy nhất, đặc biệt nên mỗi người chúng ta học theo cách phù hợp riêng với bản thân mình. Thơ Tân Hình Thức Việt phản hồi những câu chuyện đời thường, những câu chuyện của cuộc sống như nó là, để người tiếp cận, tiếp nhận nó một cách trực tiếp mà không cần thông qua sự diễn giải của nhà thơ. Còn tiếp nhận ra sao, rút ra điều gì, bằng phong cách học tập/hỏi nào hay đánh giá điều phản hồi ra sao, đó là quyền riêng của người tiếp cận. Yếu tố Phản Hồi trong Thơ Tân Hình Thức Việt hướng đến sự tôn trọng tuyệt đối quyền làm người cùng giá trị của mỗi con người.

Bức gương phản hồi (nguồn Internet)

Bỏ qua một bên bộ-lọc-chủ-quan của nhà thơ, Thơ Tân Hình Thức Việt hướng đến việc (tái thiết) lập lại vai trò của nhà thơ từ thuở khơi-khởi của thơ ca: vai trò của một người kể chuyện/truyện. Trong vai trò này nhà thơ là người lập lại (kể lại/thuật lại) những câu chuyện/truyện trong/của cuộc sống đời thường (nhật), là phản hồi trực tiếp thực tại chứ không bị chi phối bởi bất cứ vai trò của người trong câu chuyện.

Nhờ bước thăng hoa của tiến hóa, đời sống con người tốt hơn và tuổi thọ trung bình cũng cao hơn. Dân số toàn cầu do đó gia tăng không ngừng đi đôi với mức gia tăng của nhu cầu lương thực, sản phẩm tiêu-dùng. Một thế giới quá đông người gắn liền với hậu quả của hiện tượng xài-xả quá mức. Chúng ta xài nhiều đưa đến tình trạng thiếu hụt nguồn cung ứng và khan hiếm tài nguyên và chúng ta xả nhiều khiến môi sinh bị ô nhiễm và khí hậu bị biến đổi. Các ngành công nghệ hay ở những lãnh vực khác đều áp dụng kỹ thuật tái-chế/-xử-dụng (recycle) để hạn chế đến mức tối đa sự lãng phí năng-nguồn và ô nhiễm môi sinh. Thơ Tân Hình Thức Việt từ góc độ Lập/Lập Lại, khuyến khích, động viên ý tưởng recycle để hạn chế sự lãng phí và ô nhiễm. Bước trở về con đường thơ ca, lập/lập lại hay tái-xử-dụng lại các thể thơ truyền thống Thơ Tân Hình Thức Việt còn làm sáng tỏ sự tôn trọng và trân trọng giá trị của những phong trào/thể thơ khác.

Sự nối kết những phân mảnh và hiệu ứng cánh bướm (Nguồn: ảnh Internet)

Như vậy, với bốn tiêu chí ở trên, tâm thức của Thơ Tân Hình Thức Việt lấy con người với cuộc sống làm trọng tâm, hướng đến sự nối kết giữa những phân mảnh nội tâm, giữa người và người, giữa các quốc gia, sắc dân, chủng tộc, văn hóa cùng tôn giáo với nhau trong một thế giới trong-lành. Bằng cuộc trở về qua bốn nẻo đã được biết đến ở những phần trên, Thơ Tân Hình Thức Việt muốn (tái thiết) lập lại một nền thơ ca nguyên-thuần, phục hồi lại vai trò của nhà thơ thuở khơi-khởi của thơ ca, đem đời sống thực tại vào thơ và đem thơ trả về với đời sống. Môn nghệ thuật phức tạp và có cấu trúc nhất và đồng thời đơn giản và hỗn loạn nhất vẫn vốn là cuộc sống đang đi đến

Tới đây, chúng ta đã đi vào trong thế giới tâm-/cảm thức của Thơ Tân Hình Thức Việt và đã nắm bắt được những điều hướng đến của bốn tiêu chí bản sắc đặc trưng của Thơ Tân Hình Thức Việt. Từ trong thế giới tâm-/cảm thức này chúng ta đào sâu vào từng khâu kỹ thuật của bốn trụ móng của Thơ Tân Hình Thức Việt (Tính Truyện/Chuyện; Ngôn Ngữ Đời Thường; Vết Dòng; Phản Hồi và Lập/Lập Lại) để cùng nhau tiếp tục nốt hành trình chúng ta đã bước qua và đang bước đến, để tìm thấy những câu trả lời cho những điều chúng ta muốn biết:

- Nội dung Thơ Tân Hình Thức Việt ra sao?
- Tính Truyện/Chuyện là như thế nào?
- Ngôn Ngữ Đời Thường là ngôn ngữ nào?

Frank O'Hara
AT JOAN'S

It is almost three
I sit at the marble top
sorting poems, miserable
the little lamp glows feebly
I don't glow at all

I have another cognac
and stare at two little paintings
of Jean-Paul's, so great
I must do so much
or did they just happen

the breeze is cool
barely a sound filters up
through my confused eyes
I am lonely for myself
I can't find a real poem

if it won't happen to me
what shall I do

Charles Bukowski
AND THE MOON AND THE STARS AND
THE WORLD

Long walks at night –
that's what good for the soul:
peek into windows
watching tired housewives
trying to fight off
their beer-maddened husbands.

Henry Charles Bukowski (1920–1994): nhà thơ Mỹ gốc Đức.

Frank O'Hara
Ở NHÀ JOAN

Lúc đó khoảng 3 giờ sáng tôi
ngồi ở cái bàn bằng đá cẩm
thạch tuyển những bài thơ, cảm thấy
thảm thương một ngọn đèn nhỏ rực
sáng yếu ớt tôi không rực sáng

gì cả tôi có rượu cô nhắc
khác và nhìn ngắm hai bức tranh
nhỏ của Jean Paul, tuyệt đẹp tôi
phải làm xong hoặc có phải những
bức tranh như vừa mới phát hiện

việc dễ làm là điêm tĩnh một
âm thanh rõ ràng nổi lên qua
đôi mắt rối lên của tôi tôi
đơn độc vì chính tôi tôi không
thể tìm thấy bài thơ đúng ý

nếu nó vẫn không xảy ra với
tôi tôi sẽ phải làm gì

Joan Mitchell (1925 – 1992): họa sĩ trường phái Hội họa Trừu tượng Biểu hiện (Abstract Expressionism), thế hệ thứ hai. Jean-Paul Riopelle (1923 – 2002): họa sĩ Canada, người bỏ của Joan Mitchell

Charles Bukowski
VÀ MẶT TRĂNG VÀ NHỮNG VÌ SAO VÀ
THẾ GIỚI

Đi dạo lâu về đêm –
điều đó tốt cho tâm hồn:
hé nhìn vào những cửa sổ
thấy những bà nội trợ mệt mỏi
cố đánh ngã
những ông chồng say khướt bia rượu.

Khế Iêm dịch